

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 132.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939610432/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

siden lille Johanne døde!» – «Maa jeg lave Deres Thee til, Frank?» spurgte Baronessen, der havde flyttet sig hen til samme Bord. – «Tak, Deres Naade! – De slutter Dem formægt inde Tyra! Deres Humeur og Helbred lider derved, og – hvad værre er – Deres Kræfter gaar tilspilde. Det gaar ikke an! Jeg siger Dem, det er ikke godt, at Mennesket er alene!» «Alene – nei, det var Dødens Savn, uden Dødens Glemsel! Men jeg er ikke alene – jeg har jo Venner – De seer selv at jeg slutter mig til dem, Gud veed, at jeg paaskjønner dem! Een Ven er bedre end tusinde Bekjendte – dem søger jeg ikke. Troer De virkelig, at det Savn, jeg ikke altid kan undertrykke – Savnet af et elsket Væsens Nærværelse –, kan udfyldes ved Adspredelse, hvori mit Hjerte ingen Deel har?» «Hvem siger, De skal adspredes? Jeg siger, De skal tage Dem sammen. De skal ikke flyde med Strømmen, og tilegne Dem en overfladisk Kundskab om hvad Mennesket seer ud til at være –, De skal gaar tilbunds i Dybet og hente ægte Perler frem for Dagens Lys, til Glæde for Dem selv og andre. Da vil De see, at Menneskeheden er en Ven, som det er værd at leve for og at leve med.» – Tyra saae forundret paa ham: «De anviser mig en Kunstners Kald.» – «Er Theen sød nok, Hr. Pastor?» spurgte Baronessen med et sønderknusende Blik paa Tyra. «Fortræffelig, Deres Naade! – Ja, om nu saa var! De har rige Evner, Tyra! – er det aldrig faldet Dem ind, at De ikke har faaet dem for Deres egen Skyld alene? At den, der har meget, ogsaa skal give meget?»

«Neil!» svarede hun langsomt og tankefuldt – «ikke paa den Maade. Jeg har modtaget *saameget*, at jeg ikke tør tænke paa Gjengjæld! Mit hele Liv er en Kjærlighedsgave, – skulde jeg give den tilbage? – *Andet* har jeg ikke!» – Præsten saae mildt paa hende, og svarede: «Gud, der gav Mennesket Livet, har sagt til Mennesket: «Giv mig dit Hjerte.» Gjør det Barn – giv det i hans Tjeneste!» «Det kan jeg ikke!» udbrød hun med Energie. «Kan De ikke? Hvorfor ikke?» – «Jeg har givet det – til Idealet!» tilføiede hun sagte.

«Ligesaa gjerne kunde De kaste Deres Hjerte i Peblingsøen, som lade det gaar iveiret med den Luftballon! Gud veed hvilken Slags Misfoster af en Forestilling, De selv forbinder med den Snak! Hvad jeg og enhver christen Sjel forstaaer ved Idealet – naar man endelig skal bruge det moderne Udtryk – det er Guds Søn, der blev Menneske for at fornye Guds billedet i den faldne Menneske-